

Někdy adoptujete
 psa nebo kočku
 nebo něco,
 a oni byli vycvičeni,
 aby nebyli laskaví,
 proto, prosím,
 neodkládejte ho,
 neodkládejte ji,
 znovu je vycvičte
 nebo požádejte někoho,
 kdo má víc zkušeností
 v této oblasti,
 ve výcviku světlavého psa
 a po nějakém čase
 bude v pořádku.
 Budou vám vděční
 a pak to budou
 velmi, velmi dobří psi –
 loajální, věrní a milující.
 A nikdy nevíte,
 co vám přinesou.
 Štěstí, radost
 a hodně potěšení.
 Někteří psi
 mají speciální kód
 k výcviku.
 Zkuste zjistit, které,
 pokud máte telepatii.
 Pokud ne, zeptejte se někoho,
 kdo má telepatii.

Například Zolo,
 ten někdy rafnul, víte?
 Protože žil v divočině
 a nepoznal lásku,
 velice špatně
 se k němu chovali,
 byl stále uvázaný, dokud
 se mu nezařízil tady do krku.
 Ještě teď můžete vidět
 velkou jizvu
 kolem jeho krku,
 velmi hlubokou.
 Pak mu tam
 nerostly chlupy, proto
 ještě můžete vidět tu jizvu,
 stále.
 Zolo, když ho někdy
 jiní psi trápili...
 Je tak velký, a přesto

byl obětí jich všech,
 když poprvé přišel.
 Je tak velký
 a je tak ustrašený,
 proto všichni
 vytvořili gang,
 aby mu dali mu lekce,
 mnohokrát
 a někdy rafnul,
 protože toho měl dost,
 víte? Proto
 jsem řekla: „Ne, ne, Zolo.
 Jsi velký. Ne, ne.
 Nedělej to.
 Nech to být, ano?
 Jsme rodina.“
 A jakmile jsem vyslovila
 slovo „rodina“,
 zavrtěl ocasem
 a pak byl
 velmi, velmi, velmi sladký
 a odběhl od nich
 a nechal je být.
 Uklidnil se,
 přestal být rozzlobený.
 Hned toho nechal.
 A dokonce labuť,
 divoká labuť,
 když řeknu:
 „Chtěla jsem jen pomoci,
 pak, jakkoli je naštvaná,
 hned přestane,
 odejde
 a nechá mě být v klidu.
 Takže všichni mají
 své kódy, tajné kódy.
 Říkala jsem vám, že jeden
 z mých ptáků, ti dva zelení,
 tito dva
 zůstali divocí.
 Ve skutečnosti nikdy
 nebyli ohočeni,
 ale mohla bych je ohočit,
 kdybych použila kód.
 Víte, u samiček
 řeknu: „chytrý pták,“ ano.
 A ona na to reaguje,
 líbí se jí to.
 A samečkovi,
 to byla samička,

co jsem řekla, ano? (Ano.)
 To byla samička, ano.
 A samečkovi
 jsem řekla: „krásný pták!“
 To se mu pak líbilo.
 Představte si to? Mělo by to
 být obráceně,
 ale tak to bylo.
 Samičce: „chytrý pták,“
 líbilo se jí to.
 A samečkovi:
 „krásný pták,“
 to se mu líbí.
 Protože je krásný.
 Je hezčí než
 samička.
 Má víc barev
 a stále je předvádí.
 Kdykoli přijdu,
 neustále...
 hodně, hodně, hodně zpívá
 a poskakuje kolem, předvádí
 svůj velký „klobouk“,
 šponuje se.
 Ten klobouk je jako koruna
 a čepýří si peří,
 vrtí ocasem
 a mává křídly –
 vším –
 a předvádí se.
 Předvádí se.
 Moc se mu líbí,
 když se mu říká: „krásný.“
 Miluje to. Dobrá.
 Přála bych si,
 aby lidi chápali, jak se
 mají chovat ke zvířatům,
 jak na ně taky reagovat.
 Není to tak těžké,
 když máte lásku.
 Budou reagovat
 a vy se můžete snadno
 naladit na jejich notu.
 V knize nemůžu
 sdělit vše. Původně
 jsem se ani neodvažovala
 popsat celou telepatickou
 komunikaci ani
 mezi mnou a Goodym
 nebo s jinými psy,

protože jsem měla obavu,
že by mi to lidi
nemuseli věřit
a mysleli by si něco jiného.
Proto jsem tam toho
moc nepsala. Psala jsem
jako o nějakém psovi, víte?
O normálních psech.
Oni jsou ale velmi,
velmi speciální bytosti,
velmi inteligentní,
na vysoké duchovní úrovni.
Goody má taky
silné telepatické schopnosti.
Když poprvé přišel,
chtěla jsem s ním mluvit.
Nemluvil moc, ten hoch.
Víte?
Je velmi tichý.
Když něco chce,
přijde k vám
a tlačí vás
k zemi, dokud
ho nepolíbíte, neobejmete.
Když ho nepolíbíte
a neobejmete,
pak se kolem vás bude motat
nebo vás bude postrkovat,
víte, nebo vás bude
tlačít na zem
a pak vás bude pusinkovat!
Když to chce, dostane to.
Moc nemluví.
Neptá se.
Neptá se:
„Mohu teď přijít a políbit tě,
obejmout tě?“
Ne, přijde
a prostě to dostane.
A tak když poprvé přišel,
chtěla jsem s ním mluvit,
protože cokoliv cítí,
přenáší to na mne,
například, když poprvé přišel,
trénovala jsem ho,
nasadila jsem mu obojek
na krk,
aby šel při mně –
šel, víte, šel,
v angličtině tomu říkají

„heel“ (k noze). Pak
měl pocit, že je přidušený.
Hned jsem to vycítila.
Tak jsem mu řekla: „Dobrá,
chtěla bych s tebou mluvit.
Když máš pocit,
že je něco špatně,
raději mi to řekni.
Nevysílej ke mě pocity.
Není to příjemné,
cítit se takto přidušený.“
Řekla jsem mu:
„Můžeme si trochu
promluvit?“ Neřekl nic.
Zeptala jsem se znovu
a on řekl: „Co
bys chtěla vědět?“
Bylo to jen štěně.
Nebyl mu ani rok,
bylo mu v té době
jen pár měsíců.
Když vezmete psa domů
když je mladý,
musíte ho vycvičit,
dokud je ještě mladý.
Ano? To je lepší.
On ale mluvil
jako starý muž.
Hlasem: „Tak co
bys chtěla vědět?“
Víte?
Ne moc vzdělaně.
Ve skutečnosti
ho ale nemůžete vinit.
Benny je jediný,
který je
„akademicky způsobilý“.
Chodil do školy, víte?
Potom jsem ho ale
naučila všemu sama.
Myslím, že můžeme jen
komunikovat, není
potřeba je vodit
do školy nebo něco,
aby byli s dalšími psy
a... nevím,
není to moc čisté.
Někdy jim
nedávají stále
vegetariánské jídlo.

Kdo ví, víte?
Proto je učím doma sama
a jsou v pořádku.
Jsou všichni v pořádku.
Když jsem ale
poprvé měla...
První pes byl Benny,
a dělala jsem si velké starosti,
že nebudu vědět,
jak s ním zacházet.
Myslela jsem si,
že odborníci to vědí lépe.
Proto jsem ho poslala
do školy, jen kvůli němu.
Aby se taky naučil.
Později jsem ale zjistila,
že to zvládnou lépe –
alespoň stejně, ano?
A ušetřím je tomu,
že budou muset zažívat
úzkost z odloučení.
A když jdou cvičit a jíst,
a nevím co všechno
a jdou na zahradu,
kde bylo hodně dalších
psů a není to tam tak čisté,
jako to mám ráda doma.
Takže nám to spolu šlo
dobře, i když jsem si brzy
uvědomila, že když se
nebudou moji psi umět
převalovat a lehnout, tak co?
Budu je milovat stejně.
Nemusí pro mne
být filmové hvězdy.
Jen ať jsou to moji psi, ano?
Když vrtí ocasem,
to mi stačí.
Ale ve škole
je budou učit
různým věcem.
Například sedni a zůstaň
a to všechno.
Což dělají,
i bez tréninku.
Po chvíli, když poslouchají,
vědí to.
Benny je učí zbytek.
Benny šel do školy
a stal se učitelem.

To je v pořádku.
 Hodně mi pomohl.
 Tak je to fajn.
 Mám na mysli to,
 že ve škole,
 někdy je pošlou do školy,
 aby je naučili
 různým trikům, víte?
 Chození po dvou nohách
 nebo kutálení,
 hraní si na kovboje – to
 znamená, že když řeknete:
 „bum! bum!“
 upadnou jako mrtví.
 On upadne jako mrtvý –
 jen to hraje, víte?
 A většina lidí
 se takto ráda předvádí.
 Můžete je učit i takto
 sami doma,
 máte-li trpělivost.
 I já jsem si po chvíli
 uvědomila, že je mi jedno
 jestli si mí psi
 nelehnu jako mrtví nebo...
 Proč by si mí psi měli
 lehat jako mrtví?
 Není to pro ně
 hezká hra, že?
 Proto se o všechny
 ty věci nestarám.
 Oni ale mohou dělat cokoli.
 Dělalí mnoho dalších
 přirozených triků.
 Nikdy se nevzdávejte
 vašich psů nebo
 vašich zvířat, vaší kočky.
 Vycvičte je, buďte trpěliví
 a milujte je.
 A oni budou reagovat,
 otočí se
 o 360 stupňů.
 Ano, jen se jich
 nevzdávejte, ano?
 Nedávejte je pryč,
 protože někdy je
 okamžitě zabijí, když je
 útulek příliš plný
 nebo je dají do laboratoře
 a podrobí vašeho domácího

miláčka nevýslovnému
 utrpení, pitvání, jakkoli
 to nazvete, je to hrozné.
 Myslím si, že my lidé,
 někteří z nás,
 jsou nejkrutější,
 nejkrutější bytosti –
 nejkrutější,
 nejméně milující bytosti
 na planetě.
 Víte, co myslím?
 Dobrá, dobrá, tygři, lvi,
 když mají hlad, seženou si
 něco k jídlu.
 Zabijí je rychle a snědí.
 Umřete rychle.
 Ale my lidé, někdy
 týráme zvířata
 a umírají pomalu,
 kvůli chemikáliím,
 lékařským experimentům,
 pitvání – různým druhům
 velmi, velmi hrozným...
 vy víte, kdybyste to
 aplikovali na sobě,
 přáli byste si,
 abyste se nikdy nenarodili
 na této planetě.
 Rozumíte?
 Kdybyste to byli vy,
 přáli byste si, abyste se nikdy
 nenarodili na této planetě.
 Je to hrozné, je to hrozné.
 Je to pro ně jako peklo,
 víte?
 A zvířata jsou
 duchovní bytosti
 a citlivé bytosti.
 Mohla bych plakat celý den,
 celou noc,
 když si vzpomenu na utrpení
 lidí a zvířat
 na této planetě.
 Musela jsem to vypnout,
 jinak bych nemohla spát,
 nemohla bych jíst, fungovat.
 Je to pro mne příliš.
 Kdykoli si na to vzpomenu,
 musím to rychle vypnout
 než mě to zlomí, víte?

Oni jsou
 velmi, velmi citliví
 a všemu rozumí.
 Jako dokonce můj pták,
 Mirabeau, protože
 je zamilovaný
 do modré Laguny,
 ale ona (Laguna) je
 zamilovaná do jiného hochy,
 Rainbow, stejně velkého,
 ano. Už jsem mu to řekla
 a on to ví,
 ale tu a tam
 to stále zkouší, víte?
 A někdy
 je rozmrzelý,
 protože ona nereaguje
 a proto tak trochu bojují.
 Proto jsem řekla:
 „Hej, Mirabeau,
 tohle džentlmen nedělá.
 To džentlmen nedělá.
 Musíš se omluvit
 a nastolit mír.“
 A víte,
 co se stalo –
 to není v knize.
 Není to v knize,
 protože nemám fotografii,
 abych to dokázala.
 Bylo to příliš rychlé.
 Neměla jsem
 s sebou fotoaparát.
 Hrála jsem si s nimi,
 neměla jsem fotoaparát.
 Co se stalo
 po tom, co jsem řekla:
 „Musíš se omluvit
 a nastolit mír.“
 Víte, co se stalo? Hádejte.
 Políbil ji, aby se usmířili?
 Ne, ne, ne.
 Nedovolila by mu políbek.
 A i kdyby dovolila,
 stejně by přišel Rainbow.
 Takže Mirabeau
 se hned zklidnil,
 vyšplhal
 do blízkého olivovníku,
 vzal větvičku olivovníku,

přinesl ji Laguně a
samozřejmě, vrtěl ocasem,
víte, byl roztomilý.
Takže oba byli v pohodě.
On skutečně vyšplhal
na olivovník, vzal větvíčku
asi velikosti mého
předloktí
a nabídl ji Laguně,
přímo před jejím obličejem.
Ano. Byla jsem tak dojatá.
Jak věděl, že
olivovník znamená
na naší planetě mír?
Nikdo ho to neučil.
Já jsem ho to nikdy neučila.
Ani mnozí z vás
dokonce nevědí, že olivová
větvíčka znamená mír.
Dříve to byla tradice,
že? Ano.
Například, kdybyste viděli
něco v novinách
nebo v televizi,
že někdo říká: „Ten a ten
nabídl olivovou větvíčku
tomu a tomu.“
To znamená,
že si potřásli vzájemně
rukama
a nastolili mezi sebou mír,
stali se přáteli.
To to znamená.
A on skutečně do písmene
vyšplhal na strom,
na olivovník v blízkosti,
ulomil kousek
olivové větvíčky
a přinesl ji Laguně,
a oba něco
řekli,
dívali se si
navzájem do očí a...
Bylo to tak láskyplné!
Přála jsem si, abych s sebou
měla fotoaparát.
Byla jsem tak překvapená,
že jsem nereagovala.
Nemohla jsem běžet,
abych přinesla fotoaparát,

byla jsem příliš ohromená
a dojatá
a jen jsem tam stála,
dívala se a řekla:
„Dobrá práce.
Hodný hoch, to je ono.“